

залъ тоя червенъ парцалъ на ржката си?

— Мама ми го върза за добра сполука.

— Ей, че глупавъ момъкъ! — рекли си юнацитѣ. — И той съ чудовището тръгналъ да се бори!

Тръгнали заедно. Вървѣли, вървѣли, гледатъ на пжтя едно малко старче точи на камънитѣ единъ ръждивъ мечъ.

— Добри хора, — викнало старчето, — помогнете ми да си източа мечъ!

— Глупчо, глупчо, — завикали юнацитѣ, — за какво ти е тоя ръждивъ мечъ! — и отминали.

Само момчето се спрѣло и помогнало на стареца да източи мечъ. Като си тръгнало, старецътъ му казалъ:

— Добро момче си ти. Вземи мечъ, ама го крий отъ другаритѣ, да ти го не взематъ!

Момъкътъ настигналъ юнацитѣ. Вървѣли вървѣли, гледатъ сръдъ пжтя едно старче дѣла криво дърво.

— Добри хора, — извикало старчето —, помогнете ми да си издѣламъ една стрела и лжкъ!

— Глупчо, — завикали юнацитѣ, — отъ такова криво дърво става ли лжкъ и стрела! — и отминали.

Само момчето се спрѣло при стареца и му помогнало да издѣла стрелата и лжка. Като си тръгнало, старецътъ муги далъ и рекълъ:

— Пази ги отъ другаритѣ!

Момъкътъ настигналъ отново другаритѣ си. Вървѣли, вървѣли, гледатъ сръдъ пжтя едно старче кърпи шапка, цѣлата прогнила.

— Добри хора, — помолило старчето, — помогнете ми да си закърпя шапката!

— Глупчо, шие ли се такава прогнила шапка! — извикали юнацитѣ и отминали.

Само момчето се спрѣло и помогнало на стареца да закърпятъ шапката. Като си тръгнало, старецътъ му я далъ и рекълъ:

— Пази я да ти я не взематъ!

Настигналъ момъкътъ отново дружината си. Вървѣли още деветъ дни и деветъ нощи, стигнали до една планина. Предъ планината се бѣлѣло голѣмо езеро. Тамъ идвало чудовището да се кжпе. Скрили се юнацитѣ и момъкътъ задъ една горичка и зачакали. Чакали, чакали, най-после когато слънцето пекнало като жаръ, въздухътъ забучалъ и надъ езерото се разтлала огромна сѣнка.

Юнацитѣ се разтреперили